

Sygn. akt I ACa 129/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościółek
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska (spr.) SSA Zbigniew Ducki
Protokolant:	st. prot. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2013 r. w Krakowie na rozprawie
sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości W. D. Sp. j. W. W., N. W. w upadłości likwidacyjnej w O.
przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.

o wydanie

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach – Sądu Gospodarczego

z dnia 20 listopada 2012 r. sygn. akt VII GC 140/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

„I. nakazuje stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. w O. wydanie samochodu marki T. (...) M. (...), rok produkcji 2005, o numerze rejestracyjnym (...), o numerze podwozia (...),

II. nakazuje pobrać od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w O. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Kielcach kwotę 8.610 zł (osiem tysięcy sześćset dziesięć złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu od której powód był zwolniony”;

2. nakazuje pobrać od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w O. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Kielcach kwotę 8.610 zł (osiem tysięcy sześćset dziesięć złotych) tytułem opłaty sądowej od apelacji od której powód był zwolniony.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 marca 2013 r.

Powód Syndyk masy upadłości W. D. W. W., N. (...) Spółka jawna w O. w upadłości likwidacyjnej domagał się nakazania pozwanemu (...) Spółce z o.o. w O. wydania samochodu marki T. (...) M. (...), rok produkcji 2005, o numerze rejestracyjnym (...), o numerze podwozia (...). W uzasadnieniu powyższego żądania powód powołał się na przepis art. 134 Prawa upadłościowego i naprawczego oraz wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 15.07.2010r. w sprawie VII GC 35/10, stwierdzający bezskuteczność wobec masy upadłości umowy sprzedaży w/w samochodu osobowego, zawartej pomiędzy upadłym a W. W. (2). Ponieważ aktem notarialnym z dnia 1.09.2009r. W. W. (2) wniósł aportem do pozwanej spółki (...) zorganizowaną część przedsiębiorstwa, w skład którego wchodzi przedmiotowy samochód, to zgodnie z art. 55⁴ k.c. strona pozwana jako nabywca przedsiębiorstwa jest odpowiedzialna solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, w tym do wydania samochodu masie upadłości.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, że w chwili otrzymania pozwu nie był właścicielem ani posiadaczem przedmiotowego samochodu, zaś powód nie udowodnił swojego tytułu własności w związku z czym roszczenie windykacyjne mu nie przysługuje.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Kielcach VII Wydział Gospodarczy oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej Syndyka masy upadłości (...) Spółki jawnej W. W., N. W. w O. w upadłości likwidacyjnej na rzecz strony pozwanej (...) Spółki z o.o. w O. kwotę 3.617 zł. tytułem kosztów procesu.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, w dniu 16 czerwca 2009r. Sąd Rejonowy w Kielcach ogłosił upadłość dłużnika W. D. W. W., N. W. Sp. j. w O. z możliwością zawarcia układu, które postanowieniem z dnia 19 listopada 2009r. zmienił na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika. Wspólnikami powyższej spółki są N. W. (2) i W. W. (2). W dniu 19 lutego 2009r. W. D. W. W., N. W. Sp. j. sprzedał W. W. (2) prowadzącemu działalność pod nazwą (...) H. WW Zakład Pracy (...) w O.. samochód osobowy Typ - U M. (...), rok produkcji 2005, nr rej. (...). nr podwozia (...) za kwotę 172.200 zł. Z kolei w dniu 1 września 2009 r. w akcie notarialnym, repertorium A nr 238/2009 W. W. (2) złożył oświadczenie o wyodrębnieniu z prowadzonego przez niego pod firmą (...) przedsiębiorstwa, zorganizowanej jego części w rozumieniu art. 55⁽¹⁾ k.c., celem wniesienia jako aportu do (...) Sp. z o.o. w O.. oraz oświadczenie o przeniesieniu własności zorganizowanej części przedsiębiorstwa na rzecz (...) Sp. z o.o. w wykonaniu uchwały o podwyższeniu kapitału zakładowego spółki. Pozwana Spółka (...) reprezentowana była przez prezes zarządu N. W. (2). W skład zorganizowanej części przedsiębiorstwa wniesionej aportem do pozwanej spółki weszły nieruchomości oraz ruchomości w postaci świadców transportu i sprzętu biurowego (§ 2 pkt 3 aktu notarialnego) m.in. samochód osobowy marki M. (...) (...)

Sąd pierwszej instancji ustalił ponadto, że w dniu 15 lipca 2010r. Sąd Okręgowy w Kielcach w sprawie VII GC 35/10 z powództwa Syndyka masy upadłości W. D. W. W., N. W. Sp. j. w O. przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.. o stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej, wydał wyrok w którym stwierdził bezskuteczność wobec masy upadłości umowy sprzedaży samochodu osobowego marki T. (...) M. (...), rok produkcji 2005, o nr rej. (...), o nr podwozia (...) za kwotę 172.200 zł zawartej w dniu 19.02.2009r. pomiędzy W. D. W. W., N. W. Sp. j. w O. a W. W. (2), zaś w pozostałej części powództwo oddalił. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 9 grudnia 2010r.

wobec oddalenia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie apelacji syndyka. Następnie Sąd podał, że w dniu 4 czerwca 2012r. w sprawie UZ/723- (...) pozwany złożył skargę na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w K. z 8 maja 2012r. wydanej w sprawie utrzymania w mocy decyzji dotyczącej odmowy wykreślenia wpisu z rejestru zastawów skarbowych. Wyrokiem z dnia 10 października 2012r. w sprawie (...) /Ke 351/12 Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. w sprawie ze skargi (...) Sp. z o.o. w O.. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w K. z dnia 8 maja 2012r. nr UZ/723- (...) w przedmiocie odmowy wykreślenia wpisu z rejestru zastawów skarbowych, uchylił zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję organu I instancji.

W oparciu o powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał powództwo za nieuzasadnione. Sąd wskazał, że czynność prawna z dnia 19 lutego 2009r. pomiędzy upadłym a W. W. (2) była bezskuteczna na mocy art. 128 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28.02.2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60 poz. 535 z późn. zm.), co potwierdził wymieniony

wyżej wyrok Sądu Okręgowego. W stosunku do (...) Sp. z o.o. Sąd powództwo oddalił. W takiej sytuacji, z mocy art. 134 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego, syndykowi służyło wobec osoby trzeciej czyli W. W. (2) roszczenie o wydanie samochodu, a gdyby wydanie go nie było możliwe roszczenie o zapłatę równowartości samochodu.

Sąd podał, że w przedmiotowej sprawie z aktu notarialnego z dnia 1 września 2009r. zawierającego oświadczenie W. W. (2) o wyodrębnieniu zorganizowanej części przedsiębiorstwa, prowadzonego przez niego pod firmą (...) i przeniesieniu jego własności jako aportu na rzecz (...) Sp. z o.o. w O.. oraz treści uzasadnienia wyroku z dnia 10 października 2012r. wydanego przez WSA w Kielcach wynika, że w skład aportu wchodził samochód marki M. (...) nr rej. (...), czego pozwany zresztą nie kwestionował. A zatem już w dacie wytoczenia przez Syndyka masy upadłości powództwa w sprawie VII GC 35/10 W. W. (2) nie był właścicielem przedmiotowego samochodu, co oznacza, że Syndykowi przysługiwało wobec niego powództwo o zapłatę równowartości samochodu.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził także analizę przepisu art. 531 § 2 k.c., do którego (art. 527 - 534 k.c.) w sprawach nieuregulowanych przepisami art. 127- 130 odsyła art. 131 pr. upadł i napr. Przepis art. 531 § 2 k.c. przewiduje możliwość wytoczenia powództwa o uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, bezpośrednio przeciwko osobie, na rzecz której osoba trzecia rozporządziła uzyskaną korzyścią, jeżeli osoba ta wiedziała o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną albo jeżeli rozporządzenie było nieodpłatne. Przesłankami skargi pauliańskiej uregulowanej w art. 527 i n. k.c. jest zatem wiedza osoby czwartej na rzecz której osoba trzecia odpłatnie rozporządziła uzyskaną korzyścią, że dłużnik dokonując czynności prawnej działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W. W. (2) rozporządził kupionym od upadłego w dniu 19 lutego 2009r. samochodem, wnosząc go w ramach zorganizowanej części przedsiębiorstwa do spółki, na rzecz (...) Sp. z o.o. w zamian za objęcie w niej udziałów. A zatem przeciwko osobie czwartej jaką jest pozwany (...) Sp. z o.o. powodowi służyłoby roszczenie o wydanie samochodu tylko w razie spełnienia się przesłanek określonych w art. 531 § 2 k.c. W zamian za przeniesienie własności zorganizowanej części przedsiębiorstwa w skład której wchodził m.in. samochód marki M. (...), W. W. (2) objął w spółce z o.o. udziały, a zatem rozporządzenie to nie miało charakteru nieodpłatnego. Twierdzenia powoda, że w dacie wniesienia aportu do pozwanej spółki zarówno W. W. (2) jak i N. W. (2) będący wspólnikami W. D. W. W., N. W. Sp. j. mieli wiedzę o sytuacji finansowej obu spółek, zdaniem Sądu Okręgowego, powód nie poparł żadnym dowodem. Powód nie przedłożył także dowodów wskazujących na wiedzę pozwanego o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności prawnej dokonanej przez upadłego w dniu 19 lutego 2009r. tj. sprzedaży samochodu za bezskuteczną wobec wierzycieli stosownie do art. 531 § 2 k.c. Fakt, że umowa sprzedaży samochodu była bezskuteczna z mocy prawa w stosunku do masy upadłości, co potwierdził w wyroku z dnia 15 lipca 2010r. Sąd Okręgowy w Kielcach, nie oznacza automatycznie bezskuteczności czynności prawnej w postaci wniesienia go do pozwanej Spółki jako składnika zorganizowanej części przedsiębiorstwa, bądź nieważności tej czynności, uzasadniającej powstanie po stronie pozwanego obowiązku wydania samochodu. Obowiązek wydania samochodu ciążyący na osobie trzeciej - W. W. (2), wynikający z art. 134 Prawa upadłościowego i naprawczego jest skutkiem stwierdzenia bezskuteczności z mocy prawa czynności prawnej upadłego. Z kolei ciążyący na osobie czwartej - (...) Sp. z o.o., wynikający z art. 532 k.c. jest skutkiem uznania czynności prawnej upadłego za bezskuteczną.

Według Sądu pierwszej instancji wskazany przez powoda w pozwie przepis art. 55⁴ k.c. o solidarnej odpowiedzialności zbywcy i nabywcy przedsiębiorstwa nie stanowi podstawy prawnej powództwa o wydanie rzeczy, wywiedzionego przez Syndyka masy upadłości w oparciu przepisy art. 127-135 Prawa upadłościowego i naprawczego bądź art. 527-534 k.c. Niezależnie od powyższego przepis art. 55⁴ k.c. dotyczy zobowiązań zbywcy istniejących w chwili zbycia przedsiębiorstwa (jego części) o których nabywca wiedział w chwili nabycia. Roszczenie Syndyka masy upadłości o wydanie samochodu skierowane do pozwanego oparte na stwierdzeniu przez Sąd bezskuteczności czynności prawnej sprzedaży samochodu dokonanej pomiędzy upadłym a W. W. (2) nie jest tego rodzaju zobowiązaniem.

Oddalenie wniosków dowodowych powoda o opinię biegłych na okoliczności wskazane w pozwie i w piśmie procesowym z dnia 16 października 2012r. Sąd uzasadnił ich nieistotnym znaczeniem dla rozstrzygnięcia sporu (art. 227 k.p.c.). Zwrócił też uwagę, że roszczenie powoda nie było roszczeniem wywiedzionym na podstawie art. 222 k.c. na

co wskazywał pozwany. To pozwany winien był także wykazać, że rozporządził samochodem. Wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań W. W. (2) i wyjaśnień stron, powód cofnął.

Z powyższych względów Sąd oddalił powództwo uznając je za niezasadne.

O kosztach procesu stosownie do wyniku rozstrzygnięcia Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zaliczając do nich poniesione przez pozwanego opłatę skarbową w kwocie 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 3.600 zł.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powodowy Syndyk masy upadłości W. D. W. W., N. (...) Spółka jawna w O. w upadłości likwidacyjnej, który zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających istotny wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu:

- że roszczenie Syndyka o wydanie samochodu oparte na bezskuteczności czynności prawnej sprzedaży samochodu z mocy prawa pomiędzy W. W. (2) a upadłym nie jest zobowiązaniem pozwanego, o którym mowa w art. 55⁴ k.c., podczas gdy roszczenie powoda objęte żądaniem pozwu należy do tych zobowiązań, o których stanowi art. 55⁴ k.c. jako, że istniało ono ze względu na swój charakter w dacie zbycia przedsiębiorstwa (1.09.2009 r.) i powstało w dacie ogłoszenia upadłości (16.06.2009 r.), a bez znaczenia jest przeniesienie własności rzeczy na pozwanego, gdyż nadal właścicielem od 16.06.2009 r. jest upadły (masa upadłości).
- że w dacie wniesienia przez W. W. (2) do (...) Sp. z o.o., tj. w dniu 1.09.2009 r. zobowiązanie zbywcy nie istniało i o którym to zobowiązaniu nabywca wiedział w chwili nabycia m.in. zachodzi tożsamość (udziałowca w sp. z o.o., zbywcy i współnika spółki jawnej (...)), podczas, gdy powstało ono już 16.06.2009 r., tj. w dacie ogłoszenia upadłości z możliwością zawarcia układu spółki (...) sp. j W. W., N. W. w O. na podstawie bezskutecznej z mocy prawa uprzedniej czynności sprzedaży samochodu z dnia 1.02.2009 r., która to czynność z dniem upadłości zrodziła po stronie upadłego roszczenie wobec W. W. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w O. z art. 134 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze o wydanie do masy przedmiotowego samochodu.

2) obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na:

- naruszeniu art. 55⁴ k.c. w zw. z art. 134 Prawa upadłościowego i naprawczego poprzez ich niezastosowanie i uznanie tych przepisów za błędną podstawę roszczenia, podczas gdy sąd winien je zastosować w zaistniałym stanie faktycznym,
- naruszeniu art. 531 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał istnienia przesłanek materialnoprawnych z tego przepisu, co pozostaje w sprzeczności z zebrany materiałem dowodowym,
- naruszeniu art. 532 k.c. polegające na przyjęciu, że obowiązek pozwanego do wydania samochodu wynika z art. 532 k.c. podczas gdy powodowi nie chodzi o wydanie rzeczy w rozumieniu przeniesienia jej własności na upadłego lecz o powrót tej rzeczy do masy upadłości celem, której nadal właścicielem jest upadły.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach w całości i jego zmianę poprzez rozstrzygnięcie o żądaniu pozwu, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Kielcach, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest uzasadniona.

Błędne jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, że roszczenie Syndyka o wydanie samochodu oparte na bezskuteczności czynności prawnej sprzedaży samochodu z mocy prawa pomiędzy W. W. (2) a upadłym powstało w dacie wydania wyroku stwierdzającego bezskuteczność czynności z mocy samego prawa.

Przepis art. 128 Prawa upadłościowego i naprawczego przewiduje bezskuteczność z mocy prawa czynności prawnych odpłatnych dokonanych przez upadłego w terminie sześciu miesięcy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, które ze względu na szczególny stosunek upadłego i drugiej strony czynności wywołują podejrzenie, że zostały dokonane w celu pokrzywdzenia wierzycieli. Konsekwencje bezskuteczności czynności upadłego normuje art. 134, który na osobę trzecią nakłada obowiązek przekazania do masy uzyskanej korzyści albo wpłaty jej równowartości (w przeciwieństwie do sformułowania art. 532 k.c. przewidującego obowiązek znoszenia zaspokojenia egzekucji skierowanej do przedmiotu uzyskanej korzyści). Jednakże wyrok Sądu stwierdzający bezskuteczność danej czynności prawnej w oparciu o art. 128 ma charakter deklaratoryjny, podczas gdy wyrok uznający czynność upadłego za bezskuteczną na podstawie art. 527 i n. k.p.c. ma charakter konstytutywny. Orzeczeniem o charakterze konstytutywnym jest także ogłoszenie upadłości, które powoduje szereg istotnych zmian w sytuacji prawnej upadłego. Dotyczy między innymi ustanowionego w art. 128 ust. 1 pr. up. i napr. wypadku następującej z mocy samego prawa względnej bezskuteczności czynności prawnych odpłatnych dokonanych przez upadłego w ciągu sześciu miesięcy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, których przedmiotem było rozporządzenia jego majątkiem. Zatem to ogłoszenie upadłości stanowi zdarzenie powodujące powstanie przysługującego Syndykowi Masy Upadłości roszczenia o zwrot tego, co w wyniku bezskutecznej względnie czynności prawnej ubyło z majątku upadłego lub do tego majątku nie weszło. W warunkach niniejszej sprawy roszczenie powodowego Syndyka w stosunku do W. W. (2) o zwrot przedmiotowego samochodu powstało zatem w dniu 16 czerwca 2009 r. (data ogłoszenia upadłości z możliwością zawarcia układu). W tej dacie W. W. (2) był właścicielem i posiadaczem przedmiotowego samochodu w ramach przedsiębiorstwa (...), którego zorganizowaną część wniósł aportem do pozwanej Spółki dopiero w dniu 1 września 2009 r. W tej dacie ciążyło więc na nim zobowiązanie do wydania masy upadłości przedmiotowego samochodu, którego własność w ramach zorganizowanej części przedsiębiorstwa przeszła na rzecz pozwanej Spółki, (por. wyrok SN z dnia 22 czerwca 2007 r., V CSK 106/07, LEX nr 442543)

Należy zatem rozważyć, czy wskazana przez powodowego Syndyka podstawa prawna zgłoszonego żądania a to przepis art. 55⁴ k.c., w niniejszej sprawie ma zastosowanie. Według Sądu pierwszej instancji przepis ten, dotyczący solidarnej odpowiedzialności zbywcy i nabywcy przedsiębiorstwa, nie stanowi podstawy prawnej powództwa o wydanie rzeczy, wywiedzonego przez Syndyka masy upadłości w oparciu o przepisy art. 127-135 Prawa upadłościowego i naprawczego bądź art. 527-534 k.c. a ponadto dotyczy on zobowiązań zbywcy istniejących w chwili zbycia przedsiębiorstwa (jego części) o których nabywca wiedział w chwili nabycia, a niniejsze roszczenie do takich nie należy.

Stanowisko to jest błędne. O tym, że zobowiązanie W. W. (2) do wydania samochodu masy upadłości, istniało w dacie zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa na rzecz pozwanej Spółki, była wyżej mowa. Jeśli zaś chodzi o wiedzę pozwanej Spółki o wskazanym zobowiązaniu, to należy zwrócić uwagę, iż przepis art. 55⁴ k.c. wprowadzający odpowiedzialność solidarną nabywcy przedsiębiorstwa ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, ogranicza ją tylko do zobowiązań znanych nabywcy lub tych, które powinny mu być znane przy zachowaniu należytej staranności. Jednakże ciężar dowodu braku wiedzy o zobowiązaniach, a także zachowania należytej staranności co do posiadania tej wiedzy, jaką dla nabywającego przedsiębiorcy oznacza staranność wynikającą z zawodowego charakteru jego działalności (art. 355 § 2 k.c.), znalazł się po stronie nabywcy przedsiębiorstwa („...chyba że w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach, mimo zachowania należytej staranności”). Istnieje tu zatem domniemanie prawne, że nabywca w chwili nabycia wiedział, że z prowadzeniem przedsiębiorstwa związane jest niezaspokojone zobowiązanie i że jeżeli o tym nie wiedział, to mógł się o tym dowiedzieć, gdyby zachował należyłą staranność. Pozwana Spółka nawet nie twierdziła, że o zobowiązaniu W. W. (2) nie wiedziała, ani tym bardziej okoliczności tych nie udowodniła.

Na przeszkodzie obciążenia pozwanej Spółki zobowiązaniem na rzecz powoda nie stoi także fakt, że zorganizowana część przedsiębiorstwa została wniesiona jako wkład niepieniężny (aport) na pokrycie podwyższonego kapitału

zakładowego pozwanej. Zastosowanie art. 55⁴ k.c. ma w tym przypadku taki sens, że spółka, której kapitał został powiększony przez wniesienie przedsiębiorstwa odpowiada za zobowiązania związane z prowadzeniem wnoszonego aportu (Wojciech W. Katner (w:) „Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz”, pod red. M. Pyziak-Szfnickiej, Lex 2009; wyrok SA w Warszawie z dn. 28 lipca 2004 r., I ACa 1274/03 - Apel W-wa 2005/2/16; wyrok SN z dn. 9 lutego 2011 r., V CSK 213/10 - lex nr 786681). Nie ma także przeszkód do objęcia odpowiedzialnością z art. 55⁴ k.c. sytuacji, gdy dochodzi do zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa, zwłaszcza gdy zobowiązanie to wiąże się ze składnikiem wchodzącym w skład tej zorganizowanej części przedsiębiorstwa. W wyroku z dnia 9 lutego 2011 r., V CSK 213/10, Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, że „nabywca przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa” oraz „odpowiedzialność, o której mowa w art. 526 k.c. (obecnie art. 55⁴ k.c.), ponosi także nabywca zorganizowanej części przedsiębiorstwa” (OSNC-ZD 2012/1/2; por. także wyrok SN z dnia 25 stycznia 1983 r., IV CR 530/82, OSNC 1983, nr 9, poz. 139; wyrok SN z dnia 25 listopada 2005 r., V CK 381/05, LEX nr 180897).

Należy też podkreślić, że solidarna odpowiedzialność nabywcy ze zbywcą za zobowiązania przedsiębiorstwa związane z ich prowadzeniem stanowi przypadek przystąpienia do długu z mocy ustawy. Przejęciu odpowiedzialności za zobowiązania nie towarzyszy zwolnienie zbywcy za ten dług; nabywca staje się dłużnikiem solidarnym, do wysokości wartości nabytego przedsiębiorstwa według stanu z chwili nabycia. Nawet jeśli przedsiębiorstwo jest przedmiotem jednej czynności prawnej, nie zwalnia to zbywcy przedsiębiorstwa od odpowiedzialności za zobowiązania (długi) związane z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa.

Reasumując, wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji przepis art. 55⁴ k.c. ma zastosowanie do roszczenia powodowego Syndyka opartego o przepis art. 134 Pr. upadł, i napr. Strona pozwana broniła się w niniejszym postępowaniu w zasadzie jednym tylko zarzutem, a mianowicie twierdziła, że w chwili doręczenia jej pozwu nie była już właścicielem i posiadaczem przedmiotowego samochodu. Nie podała jednak żadnych okoliczności, z których by wynikało, że własność samochodu utraciła, ani tym bardziej ich nie udowodniła. Samo zaś zaprzeczenie posiadaniu nie jest tu wystarczające, zwłaszcza w sytuacji, gdy powód wykazał, że strona pozwana już po wniesieniu pozwu podejmowała czynności prawne związane z samochodem - występował w dniu 4 czerwca 2012 r. ze skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w K. z dnia 8 maja 2012 r. wydanej w sprawie utrzymania w mocy decyzji dotyczącej odmowy wykreślenia wpisu z rejestru zastawów skarbowych (karta 90-92). Strona powodowa ponadto zwróciła się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji o udostępnienie informacji z Centralnej Ewidencji Pojazdów (karta 88), jednakże informacji takich nie zdołała uzyskać. Strona pozwana w ogóle nie odniosła się do tych zarzutów, zatem nie może wywodzić ze swojej bierności w procesie pozytywnych dla siebie skutków.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok jak w sentencji, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Na zasadzie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd obciążył stronę pozwaną kosztami sądowymi, a to opłatą od pozwu i opłatą od apelacji, stosownie do wyniku postępowania (art. 98 k.p.c.)